

til et ſaadant Skridt, dog er Opfordring til alvorlig at overveie, om det Endringsforſlag, der er blevet vedtaget i Landſtinget, og ſom man nu vil have ſkal gaa ud igjen, virkelig er af den Betydning, at det med Høie kan fremkalde en ſaa betydelig Virkning. Den ærede Ordſpører har ſagt, at man ikke kunde gaa ind paa den Indrømmelse, der var forlangt af det andet Thing. Jeg tilſtaar, at jeg ikke er i Stand til at ſe, at der i Virkeligheden er forlangt en Indrømmelse fra det andet Things Side, at der er forlangt, at Folkethinget ſkal gaa yderligere i denne Sag, end det er gaaet tidligere. Den ærede Ordſpører har ganſke viſt Ret i, at han gjentagne Gange under denne Sags tidligere Forhandling har udtalt, at det var det yderſte Bud fra Folkethingets Side, at man ikke kunde gaa videre end det, Forſlaget gif ud paa, da det gif ind i det andet Thing. Men jeg gjentager, at jeg ikke kan ſe, at der gaas yderligere ved at vedtage Forſlaget i den Stikſtelse, hvori det er kommet fra det andet Thing. Det blev udtalt af det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds (Boſſen), at det var en ikke ualmindeelig Skjæbne for Næglingſforſlag, at Formen for dem kunde lade en Del tilbage at ønske, og ſaaledes kunde han ogſaa meget vel forſtaa, — det indrømmede har — at der mod den formelle Afſattelse af det Forſlag, der blev vedtaget her ved 3die Behandling, kunde indvendes en hel Del. Jeg ſer ikke rettere, end at det Endringsforſlag, der er blevet vedtaget i Landſtinget, væſentlig kun maa ſiges at gaa ud paa at give Forſlaget, ſom det kom herfra, en anden og korrektere Afſattelse. Tilføielsen gaar ud paa, at den Bemyndigelse, ſom der er Spørgsmaal om at give Regjeringen med Hensyn til de ſaakaldte extraordinære Udgifter, ſkulde indſkrænkes, ikke ſkulde gaa ſaa vidt ſom den Bemyndigelse, Folkethinget havde været enigt om at give Regjeringen. At denne Bemyndigelse indſkrænkes for Regjeringen, er da Noget, der i og for ſig — det ſkulde man da tro — ikke kunde fremkalde ſaa ſtor Betænkelighed hos det høie Folkething. Det ſkulde da alſaa være, at Karakteren af den Bemyndigelse, ſom Folkethinget troede efter Omſtændighederne at burde give Regjeringen, var bleven forandret ved Tilføielsen i Landſtinget. Ja, derſom man fra Folkethingets Side var gaaet ud fra, at de Merbevillinger, ſom indeholdtes i Folkethingets Finantslovsforſlag af 31te Marts 1877, virkelig ſkulde bringes til Anvendelse, virkelig ſkulde benyttes af Regjeringen, ſaa vilde jeg meget godt kunne forſtaa, at man maatte være imod en Tilføielse i Landſtinget, der i Virkeligheden vilde gjøre det umuligt for Regjeringen at benytte ſig af diſſe Merbevillinger. Men det blev jo udtalt gjentagne Gange her, at det ikke var Meningen, at Regjeringen ſkulde benytte ſig af den den givne Bemyndigelse til at afholde ogſaa de Udgifter, der

ikke vare bevilgede af Landſtinget, og naar ſaa er, kan jeg ikke ſe, at der kan hentes nogen Indvending mod Tilføielsen i Landſtinget derfra, at det ifølge den bliver umuligt for Regjeringen at benytte ſig af diſſe Merbevillinger. Jeg kunde tænke mig en anden Indvending mod Forſlaget, og jeg vil ligesaa godt fremføre den ſtrax for ikke at ſtulle have nødt at tage Ordet igjen — den vil vel ellers komme frem fra den ærede Ordſpører for Forſlagsſtillerne. Jeg veed jo meget vel, med hvilken ængſtelig Nidſjærhed man vaager over, at den Bevilling, der her er Spørgsmaal om at give, ikke ſkal ſaae noget Udſeende af at dække den proviſoriſke Lov af 12te April. Det var derfor, at man anſaa det nødvendigt at vælge den Form, ſom det tidligere Lovforſlag havde, fordi man anſaa det for at være magtpaaliggende paa enhver Maaade at undgaa at vedtage Noget, der om end kun tilſyneladende ſalbt ſammen med og ſtemmede med Ordene i den proviſoriſke Lov af 12te April d. N. Men det er jo aabenbart, at ved den Tilføielse, der er gjort i Landſtinget, er den ydre, formelle Lighed med den proviſoriſke Lov af 12te April d. N. paa ingen Maaade bragt tilſtede. Selv efter den Afſattelse, Lovforſlaget har ſaaet i det andet Thing, maa det dog indrømmes, at den Begrændſning, der er opſtillet for Regjeringens Ret, til at afholde Udgifter, ſkal ſøges i det af Folkethinget den 31te Marts d. N. vedtagne Lovforſlag. Der findes ikke heller efter Landſtingets Afſattelse af Loven nogen Henviſning til, hvad der blev Enighed om mellem Folkethinget og Landſtinget, ſaaledes ſom det er udtrykt i den proviſoriſke Lov af 12te April. Jeg fremhæver dette ſom et Vidnesbyrd om den Smødekommen, der er viſt af Landſtinget. Det laa nær, og ethvert Medlem af Folkethinget har viſt ſagt ſig det ſelv, at Landſtinget ganſke naturligt vilde komme i den Stilling, at føle ſig tilſkyndet til at indſætte en Henviſning til Landſtingets Bevilling ved Siden af Henviſningen til Folkethingets Bevilling, for paa denne Maaade at hævde ſin Ligetilling. Naar Landſtinget har undladt det og derimod valgt en Form, hvorved Forſjellen mellem dette Lovforſlag og den proviſoriſke Lov af 12te April nu er umiſtkjendelig, kan det efter min bedſte Dørbeviſning ikke benegtes, at dert ligger og bør ſøges et ſtærkt Vidnesbyrd om det Ønſke, der ogſaa fra Landſtingets Side har været næret om, at Sagen ſkulde komme til en mindelig Afgjørelſe. Alſaa, fra Formens Side maa De Herrer nødvendigviſ indrømme, at der ikke ved den Forandring, der er ſket i Landſtinget, er tilveiebragt nogen virkelig eller tilſyneladende Lighed med den proviſoriſke Lov af 12te April. Det ſkulde da alſaa være fra Indholdets, fra Realitetens Side, at en ſaadan Fare ſkulde kunne befrygtes, og jeg antager da, at man vil gjøre gjældende, at det, ſom gjorde Forſjellen mellem det Lovforſlag, Folkethinget har ved-